

Sygn. akt I C 1739/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSR Agnieszka Leszkiewicz

Protokolant: Sylwia Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 lipca 2016 r. w S. sprawy

z powództwa **A. K.**

przeciwko (...) **Company SE z siedzibą w R.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) **Company SE z siedzibą w R.** na rzecz powódki **A. K.** kwotę 4.382,68 zł (cztery tysiące trzysta osiemdziesiąt dwa złote i 68/100) z odsetkami ustawowymi w stosunku rocznym od dnia 13.02.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w stosunku rocznym od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego (...) **Company SE z siedzibą w R.** na rzecz powódki **A. K.** kwotę 1.351,00 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt jeden złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1739/15

UZASADNIENIE

Powódka **A. K.** w dniu 4.08.2015 r. wytoczyła powództwo przeciwko (...) **Company SE z siedzibą w R.** o zapłatę kwoty 4.382,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10.02.2015 r. do dnia zapłaty tytułem uzupełnienia należnego odszkodowania za szkodę wyrządzoną w jej samochodzie na skutek kolizji z samochodem objętym ubezpieczeniem w (...) wywodząc, iż wypłacone odszkodowanie nie jest zgodne z wyceną wykonanej przez rzeczoznawcę na zlecenie powódki. Nadto powódka wniosła o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany (...) **Company SE z siedzibą w R.** wniósł o oddalenie powództwa w całości wywodząc, iż wypłacone odszkodowanie zrekompensowało powodowi szkodę i brak jest podstaw do dopłaty odszkodowania. Pozwany przyznał swoją odpowiedzialność co do zasady. Wskazał, iż powódka nie przedstawiła dokumentów potwierdzających poniesienie kosztu naprawy pojazdu w kwocie wyżej niż zrefundowana przez ubezpieczyciela. W ocenie pozwanego możliwe i ekonomicznie uzasadnione jest uwzględnienie przy naprawie pojazdu powódki części zamiennych nowych, ale nie opatrzonych logo producenta. Nadto pozwany wniósł o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka jest właścicielką samochodu marki A. o nr rej. (...).

Samochód uległ kolizji w dniu 10.01.2015 r. Sprawcą kolizji był kierujący samochodem ubezpieczonym od odpowiedzialności cywilnej przez pozwanego w (...) Company SE z siedzibą w R..

bezsporne

W dniu powódka 13.01.2015 r. dokonała zgłoszenia szkody powstałej w jego pojeździe w zakładzie ubezpieczeń sprawcy szkody (tj. u pozwanego).

dowód: pismo z dn. 13.01.2016 r. w aktach szkody (k. 43 płyta CD)

Pozwany ustalił i wypłacił powódce odszkodowanie w łącznej wysokości 2.148,82 zł.

bezsporne oraz dokumenty znajdujące się w aktach szkody

Powód nie zgodził się z wysokością wypłaconego mu odszkodowania i zlecił sporządzenie kalkulacji szkody, wg której szkoda została wyceniona na kwotę 6.531,50 zł oraz wezwał pozwanego do wypłaty odszkodowania w ustalonej przez siebie wysokości. Z kwotą, której domagał się powód, nie zgodził się pozwany.

dowód: kalkulacja sporządzona dla powoda (k. 7 - 15), wezwanie do zapłaty z 5.02.2015 r. (k. k. 16 - 21, k. 23 - 28), pismo z 2.03.2015 r. (k. 22)

Wysokość celowych i ekonomicznie uzasadnionych całkowitych kosztów naprawy samochodu powoda wyniosła 6.618,43 zł brutto.

dowód: opinia pisemna biegłego sądowego (k. 58 - 63).

Sąd zważył, co następuje:

Kwestię wypłaty odszkodowania z OC sprawcy zdarzenia regulują przepisy ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z 2003 r.). Wspomniana ustawa reguluje kwestie związane z ubezpieczeniem obowiązkowym m.in. pojazdów mechanicznych (art. 4 ust. 1 cyt. Ustawy). Przepis art. 9 ust. 1 ww. ustawy wskazuje, iż umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości danego rodzaju stosunków. Umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje również szkody wyrządzone umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa ubezpieczającego lub osób za które ponosi on odpowiedzialność. Z kolei z treści art. 13 ust. 1 ww. ustawy wynika, iż zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń, zawartej z nim ugody lub prawomocnego orzeczenia sądu, a w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie (art. 13 ust. 2).

Pojęcie szkody oraz zasady ustalania jej wysokości w przypadku ubezpieczyciela określają przepisy art. 361 i art. 363 kc. Zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania, z którego szkoda wynikła. Naprawienie szkody przez ubezpieczyciela następuje jedynie przez zapłatę na podstawie art. 363 § 2 k.c. Wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego jest ustalana wg sumy cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy pojazdu z daty ustalenia odszkodowania.

Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę,

a uszczerbek ten istnieje od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem (tak też: G. Bieniek w „Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe”, Lexis Nexis, W-wa 2006 r. s. 145).

W celu określenia wysokości odszkodowania należało ustalić wysokość kosztów naprawy samochodu powódki, który doznał uszkodzenia w wyniku kolizji ze sprawcą ubezpieczonym przez pozwanego.

Sąd oparł się przy ustalaniu tejże wysokości na opinii biegłego sądowego, która została sporządzona w sposób jasny i czytelny, zgodnie z wiedzą wymaganą przy tej specjalności.

Według biegłego wysokość celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy samochodu powoda powinna wynieść w sumie 6.618,43 zł brutto.

Biegły ustalił uśrednione stawki roboczogodziny stosowane w zakładach branży motoryzacyjnej regionu (...) w roku 2015 w wysokości 110 zł netto dla prac mechaniczno – blacharskich i pomocniczych oraz 110 zł netto dla prac lakierniczych. Przyjęta przez biegłego stawka za robociznę umożliwia powódce przywrócenie stanu samochodu sprzed szkody, zwłaszcza, iż ***powódka wybrała rozliczenie kosztorysowe.***

Biegły ustalając koszty części zamiennych przyjął wartość części o jakości aprobowanej przez wytwórcę samochodu i stosowane w naprawach wykonywanych przez autoryzowane zakłady naprawcze – oznakowane jako O i ew. (...) gdyż tylko takie swą jakością, wytrzymałością, trwałością, parametrami bezpieczeństwa itp. odpowiadają wymogom stawianym przez producenta pojazdu. Biegły nie wziął pod uwagę części z innymi oznaczeniami, traktując je jako „podróbki” znacznie odbiegające parametrami od wymogów producenta samochodu.

Sąd przyjął te wyliczenia za wiarygodne, gdyż należy mieć na uwadze, iż pełne odszkodowanie powinno zawierać nie tylko uwzględnienie przeciętnej ceny roboczogodziny, obowiązującej na danym obszarze, ale również ceny części oryginalnych, stosowanych przez serwis danej marki pojazdu. Nie można pozbawiać poszkodowanego na skutek kolizji możliwości naprawienia szkody przy pomocy części oryginalnych, zwłaszcza, iż zastosowanie części nieoryginalnych powodowałoby podniesienie kosztów naprawy związanych z dopasowaniem części do oryginalnych części zamontowanych w samochodzie, a tym samym zysk z zastosowania tychże części byłby iluzoryczny i na pewno powodowałby znaczne obniżenie jakości wykonanej naprawy.

Strony nie zgłaszały zastrzeżeń do wydanej przez biegłego opinii pisemnej.

W ocenie Sądu biegły w opinii ustnej ustosunkował się do wszystkich zarzutów pozwanego, wyjaśniając wszelkie wątpliwości, które pojawiły się w sprawie.

Zdaniem Sądu nie było konieczności wydawania kolejnej opinii uzupełniającej lub opinii innego biegłego ze względu na to, iż biegły wyjaśnił w całej rozciągłości zarzut pozwanego co do zastosowania w samochodzie powoda części zamiennych o jakości O lub (...).

Biorąc pod uwagę, iż zakład ubezpieczeń częściowo naprawił szkodę i wypłacił powódce odszkodowanie w wysokości 2.148,82 zł, co było bezsporne, należało uwzględnić roszczenie powódki na podstawie art. 363 § 1 kc i zasądzić żadaną ***kwotę 4.382,68 zł*** o czym orzeczono w pkt I wyroku.

Odnośnie odsetek należy wskazać, iż na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124 poz. 1152 z późn. zm.) pozwany był obowiązany wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni od zgłoszenia szkody przez uprawnionego lub pokrzywdzonego. Powódka nie wykazała w niniejszej sprawie kiedy zgłosiła szkodę pozwanemu, najwcześniejszym pismem skierowanym do pozwanego znajdującym się w aktach szkody (płyta CD) jest pismo z dn. 13.01.2015 r. Sąd przyjął zatem, iż 30 dniowy termin upłynął w dniu 12.02.2015 r. Orzeczenie o odsetkach znalazło oparcie również w treści art. 481 § 1 kc.

O kosztach postępowania sądowego postanowiono w myśl art. 100 k.p.c., nakładając na pozwanego obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, gdyż powód uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania.

Powód poniósł koszty postępowania: 600 zł tytułem wynagrodzenia radcy prawnego, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, opłatę sądową od pozwu 220 zł oraz z zaliczki na poczet opinii biegłego – 514 zł.– łącznie 1.351,00 zł.

O kosztach zastępstwa prawnego Sąd postanowił zgodnie z § 6 pkt 3 rozporządzenia MS 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Sąd przyznał wynagrodzenie w wysokości jednokrotnej stawki mając na uwadze nieskomplikowany charakter sprawy i standardowe czynności dokonane przez pełnomocników w toku procesu.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.